USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobkyně: **V. Z.,** zastoupené Mgr. Monikou Hulovou, advokátkou se sídlem Podbrahy - Skorkov 40, Předměřice nad Jizerou, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2011, čj. OAM-237/ZA-ZA06-ZA14-2011, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 12. 2011, čj. 56 Az 45/2011 – 32,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 31. 8. 2011, čj. OAM-237/ZA-ZA06-ZA14-2011, zamítl žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu).

II.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Brně, který ji rozsudkem ze dne 21. 12. 2011, čj. 56 Az 45/2011 – 32, zamítl.

[3] Krajský soud předně nepřisvědčil žalobním bodům vytýkajícím žalovanému porušení § 2, § 3 a § 50 odst. 4 správního řádu. Žalovaný v řízení postupoval v souladu se správním řádem, vůči žalobkyni splnil své poučovací povinnosti a přistupoval k ní adekvátním způsobem. Při pohovoru ji kladl otázky tak, aby zjistil možné azylově

relevantní skutečnosti a navázal přitom na skutečnosti, které sdělila žalobkyně v žádosti. Rozhodnutí ve věci je řádně odůvodněné.

[4] Krajský soud souhlasil se žalovaným, který po řádném zjištění skutkového stavu zamítl žádost žalobkyně na základě § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla skutečnosti, které by svědčily o jejím pronásledování nebo ohrožení vážnou újmou. Obavy žalobkyně z bývalého švagra svého manžela, který jí i manželovi vyhrožoval a manžela i fyzicky napadl, nejsou důvodem pro udělení azylu podle § 12, ani doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Pokud skutečnosti, které žalobkyně tvrdí, jsou pravdivé, měla možnost se obrátit na příslušné orgány na Ukrajině, což však ani v jednom případě neučinila. Na jednání a chování bývalého švagra manžela žalobkyně si s manželem stěžovali pouze na obvodním oddělení policie, kde uvedená osoba pracovala.

[5] Původcem pronásledování i vážné újmy podle zákona o azylu mohou být i soukromé osoby. Je však nezbytné, aby jejich jednání bylo možno přičítat odpovědnosti státu. Tato podmínka však v případě žalobkyně nebyla naplněna. Sama žalobkyně uvedla, že kromě stížnosti na obvodním oddělení se na žádný nadřízený ani jiný státní orgán neobrátila. Žalovaný neměl tedy žádný důvod k tomu, aby se zabýval dostupností a reálností možnosti domáhat se na Ukrajině pomoci u státních orgánů a institucí. Krajský soud neshledal důvodnost ani námitky stran nedostatečného zjištění skutkového stavu. Žalobkyně v průběhu správního řízení netvrdila, že by jí příslušné státní orgány v případě potřeby neposkytly pomoc, žalovaný tedy neměl žádný důvod v této souvislosti opatřovat důkazní prostředky.

[6] Jednání žalobkyně svědčí podle krajského soudu účelovosti s cílem legalizace dalšího pobytu na území České republiky, neboť lze předpokládat, že pokud by žalobkyně měla důvodné obavy a cítila ohrožení, požádala by o udělení mezinárodní ochrany co nejdříve po příjezdu do České republiky a nikoliv až po více jak dvou letech. Krajský soud s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konstatoval, že o azyl je nutno požádat bezprostředně.

[7] V řízení nebylo zjištěno, že by žalobkyně v případě návratu do vlasti mohla být ohrožena vážnou újmou. Nic tedy nebrání tomu, aby žalobkyně se svým manželem a případně dítětem žila v zemi původu. Soud uzavřel, že v případě nezákonného jednání soukromou osobou, může žalobkyně najít účinnou ochranu u státních orgánů v zemi svého původu.

III.

[8] Žalobkyně (stěžovatelka) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Uvedla v ní, že nadále trvá na svém přesvědčení, že správní orgán nezjistil náležitě skutkovou podstatu věci a nepřihlédl k jejímu tvrzení, že má strach se vrátit na Ukrajinu z důvodu obavy o bezpečnost a zdraví své osoby, jejího manžela a společného dítěte. Bývalý švagr manžela stěžovatelky, který je policistou, jí několikrát vyhrožoval nožem, vyhrožoval, že zatkne ji a jejího manžela. Stěžovatelka v důsledku jeho jednání potratila. Ačkoliv si stěžovatelka s manželem na jednání jeho bývalého švagra několikrát stěžovali v místě jeho pracoviště, stížnosti byly

odloženy. Stěžovatelka nesouhlasí s krajským soudem v tom, že pokud by se obrátili na nadřízený orgán, bylo by jejich stížnosti vyhověno. V řízení použitá informace MZV čj. 129871/2010-LPTP ze dne 19. 1. 2010 nebyla v době rozhodování správního orgánu již aktuální. V roce 2011 se na Ukrajině změnila politická situace, kdy tamní podjatá justice, prokuratura i policie neodůvodněně stíhá a uvězňuje bývalé členy vlády bývalé premiérky Julie Tymošenkové. Stěžovatelka má za to, že v jejím případě neexistuje reálná možnost se domoci svých práv.

[9] Podle stěžovatelky není příhodná argumentace krajského soudu o tom, že se mohla domáhat azylu bezprostředně po svém přicestování na území České republiky. V září roku 2009 se totiž ukrajinským občanům azyl v České republice neuděloval. Ke změně došlo až v roce 2011 po zvolení Viktora Janukovyče prezidentem. V souvislosti s neodůvodněným a právně zpochybňovaným obviněním a stíháním členů bývalé ukrajinské vlády Česká republika udělila azyl bývalému ukrajinskému ministrovi hospodářství a několika dalším ukrajinským občanům.

[10] O zhoršení dodržování a nedostatečné ochraně lidských práv na Ukrajině hovoří i výroční zpráva z roku 2011 uveřejněná na webových stránkách organizace Člověk v tísni. I když stěžovatelka není osobou přímo exponovanou zájmům vládní strany, ze všech výše uváděných zdrojů plyne, že korupční jednání v policii existuje a reálná vynutitelnost práv je nízká. Proto lze uvěřit argumentům stěžovatelky, že odvolávat se k nadřízenému orgánu by nemělo kladný výsledek a nedošlo by k zamezení nežádoucího chování ani k potrestání manželova bývalého švagra.

IV.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na správnosti svého rozhodnutí a navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta. V řízení bylo prokázáno, že stěžovatelka neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování nebo že by jí hrozila vážná újma. Její obavy jsou spjaty s osobní mstou rodinného příslušníka bývalé manželky jejího manžela. Z jejich výpovědí je zřejmé, že nemají žádný politický, rasový, náboženský nebo národnostní podtext, nesouvisí ani s jejím pohlavím či příslušností k určité sociální skupině. I když stěžovatelka podávala stížnosti na jednání dotyčné osoby, nevyčkala na výsledek šetření. Není-li znám výsledek šetření, nelze namítat, že státní orgány nedokáží uvedenému jednání zabránit. Každý by měl především důsledně využít možnosti ochrany země svého původu. To se však v případě stěžovatelky nestalo. Stěžovatelka opustila vlast v roce 2009, tudíž i informace ministerstva zahraničních věcí z ledna 2010 byla zcela přiléhající. Námitku o tom, že stěžovatelka nemohla požádat o mezinárodní ochranu dříve, nelze podle žalovaného přijmout. Stěžovatelka tak učinila teprve ve chvíli, kdy jí byl zrušen předchozí legální pobyt, a to poté co bylo zjištěno, že v České republice pobývá na základě padělaných dokladů. Situace související se stíháním členů bývalé ukrajinské vlády nijak nesouvisí se situací stěžovatelky. Tvrzení, že odvolávat se k nadřízenému orgánu by nemělo kladný výsledek, žalovaný pokládá za spekulace.

V.

[12] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, jestliže

svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Výkladem institutu (ne)přijatelnosti a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz, dle kterého „*přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu*."

[13] Nejvyšší správní soud v posuzované věci neshledal přesah vlastních zájmů stěžovatelky ani zásadní pochybení v postupu krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky.

[14] Žalovaný případ stěžovatelky posoudil na základě ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, podle kterého se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona.

[15] K otázce zjevně nedůvodných žádostí pro neuvedení skutečností relevantních z pohledu azylového zákona se Nejvyšší správní soud vyjádřil již opakovaně, a to např. v rozhodnutích ze dne 20. 11. 2003, čj. 2 Azs 27/2003 - 59, ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 Azs 27/2003 - 48, nebo ze dne 12. 4. 2007, čj. 7 Azs 17/2007 - 59. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 6. 2010, čj. 2 Azs 20/2010 - 85, uvedl, že aplikace § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu přichází v úvahu především v situaci, kdy žadatelem uvedené skutečnosti zcela zjevně nelze podřadit pod žádný z důvodů pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Ministerstvo vnitra je však i v takovém případě povinno své rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu náležitě odůvodnit.

[16] Stěžovatelka namítla, že správní orgán rozhodoval na základě nesprávně zjištěného skutkového stavu, neboť nepřihlédl k jejímu strachu z návratu na Ukrajinu. K tomu je třeba především předeslat, že žadatele o mezinárodní ochranu stíhá břemeno tvrzení (viz např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 16. 9. 2005, čj. 6 Azs 224/2004 – 37). Byla to tedy zejména samotná stěžovatelka, kdo svými tvrzeními určil a vymezil směr dalšího postupu a dokazování správního orgánu, rozhodujícího o oprávněnosti žádosti. Ze správního rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný dostál své povinnost zjistit skutkovou podstatu věci. Tvrzení stěžovatelky, která vyplynula z podané žádosti o mezinárodní ochranu a z konaného pohovoru, žalovaný hodnotil jak z pohledu možného udělení azylu podle § 12, tak i doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. To, že žalovaný ve stěžovatelkou uváděných potížích neshledal skutečnosti relevantní z pohledu azylového zákona, neznamená, že nezjistil náležitě skutkovou podstatu věci.

[17] Stěžovatelka v řízení před žalovaným vyložila, že Ukrajinu opustila z důvodu obav z bývalého švagra svého manžela, který jak jí, tak i jejímu manželovi vyhrožoval. Stěžovatelku ohrožoval nožem a jejího manžela několikrát fyzicky napadl a hrozil mu uvězněním. V důsledku těchto potíží stěžovatelka potratila.

[18] Zákon o azylu v § 2 odst. 9 určuje, které subjekty lze považovat za původce pronásledování nebo vážné újmy. Ačkoliv bývalý švagr stěžovatelčina manžela pracoval jako policista, nelze jej ztotožnit se státním orgánem, se stranou nebo organizací ovládající stát nebo podstatnou část území země původu stěžovatelky. Stěžovatelka tedy neměla potíže s ukrajinskými státními orgány, což ostatně potvrdila i v průběhu pohovoru, ale se soukromou osobou, byť pracující pro státní orgán. Nejvyšší správní soud proto v tomto směru odkazuje na svou dosavadní bohatou judikaturu (např. rozhodnutí ze dne 27. 8. 2003, čj. 4 Azs 5/2003 - 51, ze dne 10. 3. 2004, čj. 3 Azs 22/2004 – 48, nebo ze dne 14. 6. 2007, čj. 9 Azs 49/2007 - 68), podle které skutečnost, že žadatel o mezinárodní ochranu má v zemi původu obavy před vyhrožováním či napadáním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, pokud tyto problémy nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy pronásledováním z důvodu rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávané politické názory.

[19] Při posouzení otázky udělení azylu z hlediska § 12 je tudíž podstatné, zda byl nestátní původce pronásledování (zde bývalý příbuzný manžela stěžovatelky) motivován některým z azylově relevantních důvodů. Takovou skutečnost ovšem stěžovatelka ani netvrdila ani neprokázala. Naopak, během pohovoru k důvodům podané žádosti poukázala spíše na motivy osobního rázu. Rozvod manžela stěžovatelky s jeho bývalou manželkou (a sestrou původce potíží) byl problematický, neboť se nechtěla rozvádět. Bratr bývalé manželky manžela se patrně nemohl s rozvodem smířit a stěžovatelce vyhrožoval, nejspíše proto, že se již v době rozvodu stýkala se svým manželem.

[20] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem i žalovaným v tom, že zmíněné motivy osobního rázu nelze podřadit pod žádný z důvodů pro udělení azylu dle § 12 předmětného zákona. Smyslem práva azylu není poskytnout žadateli ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi jeho původu; nárok na udělení azylu vzniká jen z důvodů taxativně vypočtených v § 12 zákona o azylu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2003, čj. 6 Azs 12/2003 – 49, nebo ze dne 14. 9. 2005, čj. 5 Azs 125/2005 - 46). Uvedené pak platí i z hlediska důvodů pro udělení doplňkové ochrany. Ani tu nelze poskytnout v případě kterýchkoliv, byť intenzivně pociťovaných, obav cizince z návratu do země původu, ale jen v případech důvodů taxativně uvedených v § 14a odst. 2 zákona o azylu. Stěžovatelkou popisované potíže ovšem nelze pod předmětné ustanovení podřadit.

[21] Ke stěžovatelkou tvrzeným potížím lze dále uvést, že požadavek zákona o azylu na státní původce pronásledování není neprolomitelný. Za určitých okolností může být i negativní chování soukromých osob přičteno státu, a to tehdy, pokud stát není ochoten nebo schopen odpovídajícím způsobem zajistit osobě pronásledované ve smyslu § 2 odst. 8 zákona o azylu ochranu před takovým jednáním (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 16. 9. 2008, čj. 3 Azs 48/2008 - 57). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 6. 2007, čj. 9 Azs 49/2007 – 68 (shodně i v rozsudku ze dne 10. 3. 2004, čj. 3 Azs 22/2004 – 48), uvedl, že skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona azylu, „*tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobkyně dává občanům*

možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny." Rovněž lze poukázat i na rozhodnutí ze dne 31. 7. 2008, čj. 7 Azs 43/2008 - 47, podle kterého „*tvrzené obavy z vyhrožování ze strany soukromých osob a případně i z jejich násilného jednání, třeba i odůvodněné, by se mohly stát důvodem pro udělení azylu pouze tehdy, pokud by státní orgány země původu takové ohrožení podporovaly, tolerovaly, organizovaly, záměrně trpěly, nezajistily účinnou ochranu apod. Případná nižší efektivita takové ochrany v konkrétních podmínkách té které země však ještě nečiní z takového ohrožení „pronásledování", a tedy ani azylový důvod.*"

[22] Jak žalovaný, tak i krajský soud se ve svých rozhodnutích zabývali jednak možnostmi ochrany stěžovatelky při jejích potížích se soukromou osobou a jednak i její aktivitou při řešení těchto potíží přímo na Ukrajině. Soud vyšel z výpovědi stěžovatelky, podle které si společně s manželem na jednání jeho bývalého švagra dvakrát stěžovali na jeho pracovišti. Na vyřízení stížnosti však nečekali, neobrátili se na nějaký nadřízený orgán a svou situaci raději vyřešili tím, že vycestovali z Ukrajiny. Stěžovatelka neučinila ani nějaké jiné další opatření ve vztahu ke státním orgánům Ukrajiny, a ani nehledala ochranu u jiného kompetentního orgánu země původu (např. u ombudsmana). Krajský soud netvrdil, že pokud by se stěžovatelka obrátila na nadřízený policejní orgán, byla by její stížnost zákonitě kladně vyřízena. Bylo však třeba prokázat, že projevila, vzhledem k dostupným možnostem, dostatečnou snahu řešit své potíže s příslušnými orgány přímo v zemi původu. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, čj. 6 Azs 479/2004 - 41, podle kterého pro to, „*aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musela by stěžovatelka vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany.*" Za takové situace proto žalovaný nemohl dospět k závěru o přičitatelnosti jednání manželova bývalého příbuzného státu ve smyslu § 2 odst. 8 a odst. 9 zákona o azylu.

[23] Přijatelnost kasační stížnosti nemůže založit ani tvrzení stěžovatelky, že žalovaný i krajský soud čerpali z neaktuálních informací o zemi původu. Tuto námitku, stejně jako odkaz na informace uvedené na webovém serveru společnosti Člověk v tísni, příp. na Rezoluci parlamentního shromáždění Rady Evropy, ovšem stěžovatelka v žalobě neuvedla, ačkoliv tak jistě mohla učinit. Kasační stížnost lze opřít jen o takové konkrétní právní či skutkové důvody, jež byly v řízení před krajským soudem přípustně uplatněny dle § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s. (srov. rozsudky ze dne 25. 9. 2008, čj. 8 Afs 48/2006 – 155, a ze dne 28. 7. 2005, čj. 2 Azs 134/2005 – 43).

[24] I když by se tedy Nejvyšší správní soud nemusel s ohledem na § 104 odst. 4 s. ř. s. k dané námitce vyjadřovat, konstatuje, že nedospěl k závěru, že by použité informace o poměrech na Ukrajině, nesplňovaly požadavky, které jsou kladeny na shromažďované informace o zemi původu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, čj. 5 Azs 55/2008 – 71, nebo ze dne 4. 2. 2009, čj. 1 Azs 105/2008 - 81). Skutečnost, že informace je jeden a půl roku stará, nemůže sama o sobě založit její neaktuálnost. Podstatné naopak je, že stěžovatelka v kasační stížnosti neuvedla žádnou konkrétní spojitost mezi tím, že v mezidobí od vypracování dané zprávy došlo k uvěznění bývalých členů ukrajinské vlády a několik ukrajinských občanů, včetně bývalého ministra hospodářství, získalo v České republice azyl, a jejími konkrétními potížemi, způsobenými bývalým příbuzným jejího manžela.

[25] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že se krajský soud plně v intencích žalobních bodů vypořádal se stěžovatelkou uváděnými potížemi. Závěr žalovaného i krajského soudu, že stěžovatelka neuvedla skutečnosti svědčící tomu, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že jí hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu, tedy plně vychází ze skutkového stavu zjištěného v průběhu správního řízení.

[26] Nejvyšší správní soud dále poukazuje, že stejně jako krajský soud shledává v podání žádosti o mezinárodní ochranu snahu stěžovatelky o další zajištění legálního pobytu na území České republiky. Pociťuje-li cizinec odůvodněný strach z pronásledování, nebo že je u něj dáno skutečné nebezpečí vážné újmy, je očekávatelné, že o ochranu České republiky požádá bezprostředně po svém přicestování. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 6. 2005, čj. 4 Azs 395/2004 – 68, vyložil, že o účelovosti žádosti cizince svědčí i to, že byla podána nikoliv bezprostředně po jeho příjezdu na území České republiky, ale až poté, co mělo dojít k ukončení jeho pobytu na území republiky. To se stalo i v nyní posuzovaném případě. Stěžovatelka se svým manželem pobývala na území České republiky a na Ukrajině střídavě od r. 2002, naposledy sem přicestovali na jaře roku 2009. Do řízení o mezinárodní ochraně ovšem nevstoupila v bezprostřední návaznosti na své poslední přicestování na území, ale až v souvislosti s tím, že jí i jejímu manželovi byly uděleny tresty vyhoštění na 4 roky z důvodu, že na území České republiky pobývali na základě nepravých bulharských pasů. Sama skutečnost, že se stěžovatelka domnívala, že se jedná o pravé doklady, nemůže mít na posouzení žádosti o mezinárodní ochrany vliv. Řízení o mezinárodní ochraně nelze využívat jako prostředek legalizace pobytu v situacích, kdy již nebylo možné účinně využít instituty zákona o pobytu cizinců (viz rozsudek ze dne 18. 11. 2004, čj. 7 Azs 117/2004 - 55).

[27] Nejvyšší správní soud proto jako účelovou odmítá i tu argumentaci stěžovatelky, že jí v podání žádosti již v roce 2009 bránila skutečnost, že v této době se ukrajinským občanům azyl neuděloval. Řízení o udělení mezinárodní ochrany je řízením o individualizované žádosti konkrétního subjektu. Bezpředmětný je proto i odkaz stěžovatelky na udělení azylu bývalému ukrajinskému ministru hospodářství, neboť v nyní posuzované věci jsou podstatné pouze její konkrétní potíže, tak jak je předestřela v rámci řízení před žalovaným.

[28] Nejvyšší správní soud neshledal, že by kasační stížnost přesahovala vlastní zájmy stěžovatelky. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny její námitky uváděné v kasační stížnosti. Zdejší soud rovněž neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Kasační stížnost proto jako nepřijatelnou odmítl (§ 104a s. ř. s.).

[29] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl za použití § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona, podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 16. července 2012

JUDr. Jan Passer
předseda senátu